

Elena Peduzzi

Milly Merletti

Divatálmok

fine
selection

ROCKER MINISZOKNYA

Milly Merletti

Divatálmok

Elena Peduzzi

ROCKER MINISZOKNYA

Illusztrációk:
Federica Salfo

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

Alessandrónak, a vérbeli rajongónak

1. Jó hírek

Az esőcseppek gyorsan csorogtak végig Milly szobájának ablaküvegén, ő pedig megbűvölten figyelte őket. Előző este óta esett.

Nem mintha ez ellenére lett volna. Hiszen az eső lemossa az utakat, táplálja a parkok gyepét és fáit. No meg esőben a város folytonos zaja is kevésbé hallatszik. Milly aznap reggel nem volt képes a leckéjére összpontosítani. A történelemkönyve immár két órája ugyanazon az oldalon volt nyitva. A képzelete messze járt, tovafolyt az esőcseppekkel, amelyek a felhőktől terhes égboltból hullottak.

Ha hallgatózni kezdett, fentről mintha a fehér szekrény nyikorgását hallotta volna.

Néha éjszaka, az alvó ház csendjében is előfordult, hogy a régi divatszalomból olyan zajt hallott, mintha hívogatná valami. De észnél kell lennie, mert ha a szülei leleplezik, jaj neki. Milly belátta, hogy a fehér szekrény túl nagy titok őrzője. Ő pedig a részesének érezte magát.

Visszagondolt arra a kalandra, amelyet Versailles-ban, Marie Antoinette udvarában élt át, a dédnagynénje arcképére, aki a zöld bársonyruhát, a hajában pedig a bűbajos szalagot viselte. Az ágyához lépett, letérdelt, és az ágytakaró szélét felhajtva kutatni kezdett az ágy alatt.

Voltak ott régi plüssállatok, elfeledett játékok, egy sor soha fel nem ragasztott matrica, és... Íme, amit keresett. Egy kis rózsaszín ládikó, az a zenélős fajta, amiben a balerina pörögni kezd, amint a fedelét felemeled, ám ennek a szerkezete már rég tönkrement.

De mit sem számított, mert Milly mást forgatott a fejében. A ládikó rózsaszín bársony bélésének mélyedésében ott lapult a szalag, amelyet Versailles-ból hozott magával. A bűbájosságtól csodálatosan és csillogón tárult a szeme elé.

Nem tudta pontosan, mihez kezdjen vele, de azt tudta, hogy fontos, ha egyszer a dédnagynénje vette a fáradságot, hogy a keresésére induljon.

Milly a kezeslábasa zsebéből előhúzta az ezüstkulcsot, és nézegetni kezdte. Megszorította a szárát, kis kezében felmelegítette az értékes pillangószárnyakat. Érezte, hogy rezeg.

– Milyen összefüggés lehet közöttük? – tűnődött Milly, először a szalagot, majd a kulcsot fürkészsze.

– Pulviscola! – hallotta ebben a pillanatban az apja kiabálását.

Az ezüstkulcs a földre pottyant. Milly gyorsan viszszaadugta a zsebébe, becsukta a dobozt és az ágy alá tolt, majd az ajtóhoz lépett, hogy hallja, mi történt.

– Pulviscola! – kiáltotta újra Matteo az alsó szinten.

– Itt vagyok! – felelte az anyja, aki éppen ebben a pillanatban lépett ki a dolgozószobájából, feltűzött hajjal, a nyakában mérőszalaggal.

A férje elé sietett, aki egy esőcseppektől foltos újságot lobogtatott.

– Jó hírek! Nézd! – mondta izgatottan.

Pulviscola fogta az újságot, és olvasni kezdte. Aztán felemelte a fejét.

– Nagyszerű! Ilyen lelkes kritikát! Nuvoletta? A kendőről írnak. Gyere, olvasd!

– szólította a testvérét, és a szobája felé indult, ám a szemét le nem tudta venni az egyik modell fényképéről, aki a kendőt blézer alá való topként viselte.

Néhány pillanattal később lila fürdőköpenyben, félig besamponozott hajjal Nuvoletta Merletti bukkant elő a fürdőszobából. – Hogy mondtad?

– Jól hallottad. A legújabb trendekről szóló oldalakon két hasábot hoznak az új alkotásunkról.

– Vagyis sikere van! Olyan boldog vagyok! – mondta Nuvoletta, és – némi jojobával illatosított samponhabot kenve a testvére arcára – átölelte.

Pulviscola letörölte a fehérséget, majd így szólt: – Meg kell újulnunk, testvérkém! A divatban mindig minden visszatér. Csak tudni kell előre látni.

– És talán érkezik majd még valami jó sugallat! – mondta Matteo.

– Vajon honnan származhat az a rejtélyes vázlat? – tűnődött Nuvoletta.

– Csak annyi bizonyos, hogy kizárólag ettől az ajtónk alatt hagyott alkotástól remélhetjük, hogy valahogy boldogulunk – vágta rá Pulviscola.

– De ez csak az első lépés. Még nagyon sok a tenivaló.

– Azonnal menjünk a divatszalonba! Már ma megérkezhetnek az első megrendelések – mondta izgatottan Pulviscola, mielőtt eltűnt volna a szobájában.

Milly, aki az ajtaja mögül követte a beszélgetést, úgy érezte, meghasad a szíve örömeiben. A kendőt,

amelyet a Versailles-ban tett utazása ihletett, jó ötletnek tartotta, ám ekkora sikert nem várt tőle. Igazán elégedett lehetett magával!

Mindeközben észre sem vette, hogy a macskája, Pigatto megérkezett, és erővel befurakodott a szobájába, miközben a lány orrára csapta az ajtót.

– Au! Mi ütött beléd? – kérdezte Milly meglepetten.

De Pigattónak mintha nem lett volna vesztegetni való ideje. Két határozott nyávogást hallatott, aztán ismét az ajtó felé indult. Nyilvánvaló volt, hogy azt akarja, kövessék. Milly pedig szót fogadott neki.

A macska a lépcső felé vette az irányt, és néhány ugrással fent termett a lépcsősor tetején. Milly ellenőrizte, hogy tiszta-e a levegő, majd utánaeredt.

Átfurakodott a régi divatszalon csapóajtaján, és bent érte utol Pigattót. A félhomályban megpillantotta a macska körvonalát, amint a terem vége felé, a fehér szekrény irányába tart.

Ahogy közeledett, újra érezte azt a különös feszültséget, amely már-már félelemre emlékeztetett. De mély levegőt vett, és folytatta az útját.

Amikor a szekrényhez ért, alig hitt a szemének: az ajtaja tárva-nyitva állt, és a vállfán lógó ruhák kicsit

mozogtak, mintha hirtelen légáramlat érte volna őket.

Milly egy lépést hátrált, ám ekkor Pigatto újból nyávogott.

– Mi történik? – kérdezte a lány ijedten.

Pigatto beugrott a szekrénybe, és az egyik mancsával felfelé kezdett kapálódzni.

Milly félelmét legyőzte a kíváncsisága, és fürkészni kezdte a szekrényt. Végül megértette:

– Azt akarod, hogy válasszak egyet, igaz?

A macska válasz gyanánt csak nézett rá azzal a nagy, zöld szemével.

– Ám legyen! Nézzük, mi minden van itt! – mondta, és kutatni kezdett.

2. Körök, négyzetek és trapézok

Talán a hófehér geometriai formák tették, vagy az élénkpiros alapszínnel alkotott kontraszt, tény, hogy amint megpillantotta, Millyt azonnal elbűvölte ez a ruha.

Kivette a szekrényből, és Pedróra, a fogasra akasztotta, hogy alaposabban szemügyre vegye az elemlámpa fényénél, amelyet a divatszalokban elrejtve tartott. El kellett ismernie, hogy ez a ruha igazán eredeti és szellemes.

– Tetszik, Pigatto? Vajon melyik évben készítették? Hm, lássuk csak! – törte a fejét Milly. – Ha nem tévedek, a nagynéném azt mondta, hogy a miniszoknyát

2. fejezet

a hatvanas években kezdték hordani, tehát ez biztosan későbbi darab. Vagy éppen akkori?

A macska helyeslően nyávogott egyet-kettőt, majd kacskaringós farkával végigsimította a ruha szegélyét, amely – való igaz – igencsak rövid volt.

– Nincs más hátra, mint elolvasni az utasításokat – mondta Milly, miközben megérintette a ruha puha szövetét. Közben a félelme is elpárolgott. – Talán megtudok még valamit erről

a varázslatos szövetről, barátom. És egy újabb ötlettel térek vissza, amit anya és Nuvoletta néni hasznosíthat majd. A divatbemutató rohamosan közeleg! – mondta, s végül elhatározásra jutott.

Megnézte, mi áll a vállfára tűzött cédulán. „Felülről

belebújni, először a bal, majd a jobb kart beledugni. Először csak félig felhúzni a cipzárt, majd lassan egészen. Végül bukfencezni” – olvasta. – Tényleg furcsa, és egy kicsit bonyolult utasítások. Nyilvánvaló, hogy aki írta, nem akarta, hogy aki ezt a ruhát felveszi, rögtön „működésbe is hozhassa”.

Pigatto egyetértően dorombolni kezdett.

– Igen, te is hiányozni fogsz nekem. De biztos vagyok benne, hogy nagyon érdekes értesülésekkel térek majd vissza – zárta rövidre a dolgot Milly, majd elkezdte felvenni a ruhát.

Követte az utasításokat, ám amikor már majdnem felhúzta a cipzárt, az ajtón kívülről zajt hallott.

– Milly? Kislánykám! – hallotta.

– Ez Agata! – kiáltott fel Milly. – Most mit tegyek?

Agata valószínűleg nem jönne be a régi divatszalomba, de ha véletlenül mégis megtenné, és itt találná... Inkább bele sem gondolt. Egy pillanatig gondolkodott, de aztán döntésre jutott: gyorsan levette a ruhát, visszatette a vállfára, és felvette a sajátját.

Ezután az ajtóhoz ment, és megvárta, amíg Agata lemegy a lépcsőn. Ő is leosont, és mintha mi sem történt volna, jelentkezett: – Itt vagyok.

2. fejezet

– Milly? Telefon! – mondta a házvezetőnő. – Mindenütt kerestelek. Hol voltál?

– A szobámban.

– Idehallgass, kislyánykám, a hazugságoktól megnő ám az orrod! – dorgálta meg Millyt, miközben ujját a lány orra előtt ingatta. Jó illata volt.

Milly mosolygott, aztán a szülei szobájában lévő telefonhoz rohant.

– Igen? Á, szia, Becky... Nem, nem, tanultam... – felelte Milly, és megvárta, amíg Agata elmegy. Amikor biztonságban érezte magát, becsukta az ajtót, és suttogni kezdett: – Éppen olyasmit készültem tenni... de most nem árulhatom el. Mennem kell. Igen, hogyste. Bízz bennem, Becky, ez óriási! Rendben. Később mindent elmesélek. Fél egy körül várlak. Szia!

Milly letette a telefont, és kisurrant a folyósóra. Minden nyugodt volt. Az anyja és a nagynénje a divatszalokban voltak. Az apja dolgozószobájából a CD-lejátszó hangja hallatszott:

*Eleanor Rigby picks up the rice in the church
where a wedding has been
Lives in a dream...*

– Szia, apa! – mondta, amikor bekukkantott az ajtón. A saját szemével akart meggyőződni a helyzetről.

– Szia, Milly!

– Mit hallgatsz?

– Egy Beatles-dalt. A Beatles a hatvanas évek egyik rockbandája volt, és minden idők egyik legjelentősebb együttese.

– Tudom. Mindig elmondod – felelte Milly mosolyogva. Az apja karosszékéhez közeli kis asztalkán meglátott egy szokatlan borítójú lemezt: egy fénykép volt, néhány ember, akik éppen átmennek a zebrán.

– Ez az *Abbey Road* – mondta az apja, megelőzve a kislány kérdését.

Millynek ez a név semmit sem mondott.

– Megyek leckét írni.

Közben a konyhából mennyei illat terjengett, ami arra engedett következtetni, hogy az ebéd roppant ízletes lesz.

Mielőtt a régi divatszalomba visszatért volna, Milly úgy döntött, vet egy pillantást az új vázlatokra az anyja dolgozószobájában.

A nagy papírhalom közepén megtalálta egy világos türkizkék ruha vázlatát, amelynek a válláról a ruha

készülhet
selyemből
vagy
sifonból

különbőféleképpen
elrendezhető
anyagdarab

csipkebetétek
egymáshoz illő
színárnyalatokban

díszeként egy különféleképpen elrendezhető, sálszerű anyagdarab indult.

– Csinos, de kellene valami ötlet, ami még különlegesebbé teszi... Majd én kitalálok valamit. Igyekezni kell! – mondta, aztán visszatért a divatszalomba, és Pigattót pontosan ott találta, ahol hagyta.

Újra felvette a ruhát, még egyszer megsimogatta a macskáját, felhúzta a cipzárt, bukfencezett, és...

HOPP!

